

Lägdaprojektet

Hangar

Konsthall 4 (Tibnors Hall 4, Sundsvalls inre hamn)

Måleri, grafik, foto, skulptur, installation, video, performance

2 juni till 15 juni

Medverkande: Ann-Kristin Källström, Antti Savela, Birgitta Nenzén, Björn Gimstedt, Bror Högbom, Caroline Ring, Daniel Diaz, Daniel Persson, Decay Pitch (Lars Ahlström, Bill Olson, Roland Spolander), Herman Lohe, Johan Mauritzson, Kristie Ekelund, Lisbeth Malm, Ludwig Franzén, Marianne Degerman, Olof Ahlström, Per Gradin, Pierre Johansson, Richard Karlsson, Robert Eriksson, Samuel Andersson, Tobias Granfeldt, Toni Nieminen, Tryggve Lundberg, Ulla-Carin Winter

Hangar ger glädjekick

Konstnärsföreningen Lägdas initiativ att bjuda in 26 konstnärer med norrlandsanknytning till utställningen Hangar i Sundsvall är någonting av roligaste och mest intressanta som hänt i det lokala kulturlivet på länge. I stället för att konsten pådyvlas uppifrån har konstnärerna själva tagit initiativet för att nå ut. Och resultatet är en mäktig utställning där konstnär efter konstnär träder fram och ger avtryck. Vem visste att det finns så många intressanta och spännande konstnärskap i Norrland? Utställningen är en ren glädjekick.

Vid entrén möter Richard Karlssons bilder av kor och kalvar på bete. De kontrasterar skarpt mot den omgivande industriella miljön och väcker tankar om människans relation till djur och natur. Ludwig Franzéns stora kvadratiska kors hänger bredvid kobilderna som en uppmaning till något, vet inte vad, kanske är det en bön om förlåt för vad människorna gör mot djuren. Korset i sin tur kommunicerar med en väggmålning av graffitiduon The Slakaroz från kollektivet Norrlands Guld, tvärsöver den gigantiska hallen. Två gubbansikten, en med påse på huvudet, grinar hysteriskt och värdeförnekande. Bilden innehåller även några svårtolkade symboler, kanske för makt eller religion. Mellan de mer spektakulära verken finns det lågmälda måleriet, de utsökta grafiska bladen, de diskreta installationerna, foto och skulpturer. Allt handlar kanske inte om mogna konstnärskap. Några ser ut att vara under utveckling, men i princip allt är intressant.

En vägg delar av den enorma hallen i två avdelningar. I det borte utrymmet dominerar videoinstallationen Drömmaren av Antti Savela. Filmen visar en man som sjunger någonting berättande på finska. En hare sitter på golvet och lyssnar. Det är lysande. En bit därifrån står Tryggve Lundbergs World Water Archive. Det består av plastdunkar med vatten från olika delar av världen, ordentligt uppställda på hyllor. På dunkarna finns etiketter med bild på platsen där vattnet är hämtat, datum, höjd över havet och temperatur. Att ha som minnesmärke när klimatförändringarna slagit till med full kraft?

Installationer av Caroline Ring och Birgitta Nenzén har placerats längs väggen. Caroline Ring har gjort en blomsterboll av silkespapper över en krans av bulliga små hjärtan. Birgitta Nenzén har använt fotografier från förr som underlag för grafik. Bilderna ackompanjeras av ett schackspel uppställt på ett högt bord med dito höga stolar. Robert Erikssons porträtt och hans målning av damben med hund sticker ut med pregnant tydlighet. Lisbeth Malm visar bilder i en associativ collageteknik där flera motiv och ibland texter har lagts in i samma verk. Marianne Degermans luftiga kuber i skimrande pasteller kontrasterar mot Ulla-Carin Winters grafik i strikta gråskalor.

Åter i den större hallen drar Johan Mauritzsons skrotskulpturer blicken till sig, lyssnande mot rymden, som gäster från en främmande värld på väg mot det okända. Ann-Kristin Källströms exiltapeter med lådor staplade på varandra skildrar ett liv i rörelse och rotlöshet. Efter varje flyttning till ny adress finns det ouppackade lådor kvar. Kirstie Ekelund har lämnat det svartvita och målar färgsprakande landskap med extrem lyskraft.

En målning av Olof Ahlström i brunt med en blekblå linje i botten och ett framsprickande guldglänsande ljus som av solen sätter ner foten och ger rummet en tyngdpunkt. Här finns också ett av Björn Gimstedts märkligt stumma ansikten i metall samt en gestalt i

roddbåt som avtecknar sig mot vit bakgrund. Och apropå ansikten, titta på Samuel Anderssons videoinstallation där en man med uthållig, stoisk uppsyn låter sitt ansikte manipuleras.

Kanske är det en tacksam lokal att visa konst i, den framhäver verken i stället för att ta ner dem. Men framförallt finns det en otrolig kraft i att alla dessa konstnärer går samman och gemensamt öppnar Norrlandsfönstret. Hela utställningen flödar av generositet.

Text och foto: Karin Kämsby